

Є тільки один дійсно невичерпний скарб—це велика бібліотека

Невичерпний скарб

Видається з 15 грудня 2016 року

Електронний бюлетень Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди

Випуск №3 (3)

червень 2017 рік, Харків

<http://lib.hnpu.edu.ua/>

Дорогий читач! Чи схожі ми з тобою? Напевно, так!

Мое життя сповнене буденності, одноманітності, як у кожної звичайної людини. Щоранку я поспішаю на роботу, йду тією ж стежкою, їду на тому ж транспорті. Мені зустрічаються ті ж самі люди, незнайомці. Вони також кудись поспішають. Іноді неможливо стримати посмішку від думки: «Знову зустрілися». Або «Щось сьогодні мені не зустрівся хлопець в кумедних окулярах. Чому? Можливо в його житті відбулися якісь зміни?»

ЗМІНИ нам потрібні завжди, у всьому, навіть у дрібницях.

Чи маєте ви в своїй бібліотеці мініатюрні видання?

Ми запрошуємо Вас до подорожі з нами у світ мініатюрної книги!

Її вважали «Царицею математики»! Вона змінила ставлення до жінок-вчених. Вам цікаво, хто вона? Ми вам розповімо...

В новій рубриці «Книги — мудрість століть» дивуйтеся читаючим та книжковим пам'ятникам у світі.

“Якщо ти хочеш зміну в майбутньому - стань цією зміною в сьогодні” М. Ганді

Наприклад, цього дня можна змінити маршрут до роботи або до дому. Спробуйте та переконайтесь!

Кожна людина —
творець свого світу!

Зміни відкривають для нас нову інформацію, враження, можливості, змінюють життя на краще.

Хто я?

Я — БІБЛІОТЕКАР! Я стверджую, що мою професію можливо зробити незвичайною.

Наприклад, бібліотекаря стати **БІБЛІОТЕЧНИМ ЖУРНАЛІСТОМ!**

Так ми з колегою на три дні змінили свій звичайний робочий ритм життя, прийнявши участь у П'ятій всеукраїнській школі бібліотечного журналіста, яку організувала Харківська державна наукова бібліотека імені В. Г. Короленка.

Як це було? Читайте далі. **І не тільки це...**

День ПЕРЕМОГИ!

Святоє покоління.

Війна в цифрах.

Багато подій в сьогоднішній нашій бібліотеці, які заслуговують на увагу. **В новій рубриці «Фотоподії»** ми будемо висвітлювати їх.

GREEN FEST 2017

(Хай росте дерево)

Освіта - скарб; праця - ключ до нього

Нескінченні враження ...

П'ята всеукраїнська школа бібліотечного журналіста.

“Удосконалюватися – значить мінятися, бути досконалим – означає змінюватися часто”

Уїнстон Черчилль

В наш час стрімкого розвитку ІТ-технологій, коли бібліотеки борються за кожного свого читача, який є часткою інформаційного суспільства, проект «Школа бібліотечного журналіста» навчас, як існувати, розвиватися, рекламувати себе та бути представленим у медіапросторі.

Виставка книг “Бібліотечна журналістика — комунікаційний інструмент діяльності сучасних бібліотек”. (Г. Суслик, С. Мажара)

У П'ятій всеукраїнській школі бібліотечного журналіста взяли участь 14 представників вузівських та публічних бібліотек м. Харкова та Львова. Кожен бібліотекар отримав запрошення. Я була приємно вражена!

Здивувала погода першого дня навчання. 19 квітня — незвичайне повернення звичайної зими: хуртовина, велика кількість снігу, але цей факт тільки покращив настрій перед початком навчання.

Протягом трьох днів «школярі» опановували нові теми — тренди у нових медіа і можливість їх використання у бібліотечній журналістиці («трендвотчінг для бібліотечних ЗМІ», «візуалізація контенту: напрями та тенденції», «мобільна журналістика: секрети та інструменти»); соціальні медіа як майданчик просування корпоративного періодичного видання. Поновлювали

свою профмайстерню сучасного бібліотечного журналіста. Після отриманих теоретичних знань «школярі» виконували практичні роботи в творчих групах: створювали слайдасти, в яких рекламували своє корпоративне видання та нотатки у Facebook.

Майже кожен «школяр» прийшов до Школи з питаннями: а чи потрібно створювати корпоративне видання? А на що треба звернути увагу в першу чергу? А чи буде видання актуальне завтра? Ми з колегою Г. Суслик не були виключенням.

Виставка “Корпоративні видання учасників П'ятої всеукраїнської школи бібліотечного журналіста”

Робота другого дня навчання була інформативною, цікавою, насиченою, кожен учасник знайшов відповіді на важливі питання. Займалися ми в Національному юридичному університеті імені Ярослава Мудрого. Сім учасників захищали свої корпоративні видання у новому форматі “печа-куча”, презентуючи їх на екрані. Всі роботи були по-своєму оригінальні. Під час антиконференції «Корпоративне бібліотечне видання: данина моді чи надійний комунікаційний інструмент» всі учасники отримали

велику кількість практичних корисних порад від професіонала, трек-лідера, експерта — Лідії Андріївни Поперечної, керівника прес-служби Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського НАН України, головного редактора журналу «Шкільний бібліотечно-інформаційний центр» (2011–2014).

Навчально-бібліотечний комплекс Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого

Родзинкою цього дня була екскурсія новим Навчально-бібліотечним комплексом Національного юридичного університету імені Ярослава Мудрого, в якому наприкінці дня ми здійснили подорож картинною галереєю, де переглянули виставку творів харківських мистців.

Підбиття підсумків: вручення сертифікатів

Найголовніший результат від навчання — це бажання працювати, створювати цікавий продукт, бути оригінальним, дивувати, опановувати основи журналістської справи.

Фотоспогади дивіться у відеопідкасті...
Спогадами поділилася Світлана Мажара

Відеоподкаст “Нескінченні враження...”

https://www.youtube.com/watch?v=En8f_gbQA28&edit=vd

Цікава подорож бібліотекою

Подорож у світ мініатюрної книги

Книга безцінна, незалежно від її розмірів

Мініатюрні книги не забава і не іграшки, такі книги — особливий вид видавничої продукції, що володіє привабливістю для збирачів.

Витоки мініатюрних видань йдуть в далекі часи. Найдавнішими є невеликі глиняні плитки, виготовлені в Вавилоні 4000 років тому.

Одним із перших в світі збережених мініатюрних видань із зазначенням дати — є паперовий згорток шириною **57 мм** «Dharani», що містить молитву.

Чимало рукописних мініатюрних книг створювали і в середні віки.

У 1837 році російська друкарня випустила серію витончених мініатюрних книг російських письменників — «Байки Крилова», «Серденько» І. Ф. Богдановича і «Євгеній Онєгін» О. С. Пушкіна. До кінця XIX століття найменшою в світі вважалася книга, видана в Голландії в 1674 році 23-річним друкарем Бенедиктом Шмідтом. Це голландська поема під назвою «Bloet-Hofje», розмір її **8x12 мм**. До нас дійшло лише кілька примірників цих книг, вони майстерно переплетені в позолочену червону шкіру і мають тонко гравіровану золоту застібку.

У 1904 році в Глазго було випущено в мініатюрному форматі «Повне зібрання творів Шекспіра» в 40 томах. Формат книг — **33x50 мм**. Один примірник цієї книги був прода-

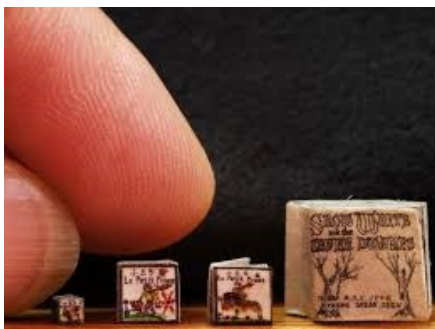
ний на лондонському аукціоні міні-книг в грудні 1979 року за 14 000 доларів.

Масове виробництво мініатюрних книг в кінці XIX століття здійснило Київське видавництво Ф. А. Іогансона.

За 1891 - 1895 роки воно випустило понад 150 мініатюрних книг 30 авторів. Формат коливався від **55x71 мм** до **60x80 мм**. Особливо треба відмітити «Повне зібрання байок І. А. Крилова». Цю, багато ілюстровану книгу з портретом письменника друкувала друкарня С. В. Кульженко в Києві.

Який же повинен бути розмір книги, щоб вона мала назву мініатюрної, мікрокниги?

Однозначного визначення немає, в СРСР було прийнято вважати мініатюрними книгами ті, що не перевищують розмір **100x100 мм**, а розмір мікрокниги — до **10x10 мм**. Книжкові видавництва різних країн, випускаючи міні-книги, домагалися зменшення їх форматів.

До 1952 року найменшою в світі книгою залишалася кни-

га віршів Омара Хайяма, видана в США. Її розмір був **22,5x24,0 мм**. А в 1952 році в Амстердамі була випущена книга розміром **6x6 мм**.

Особливістю мікрокниг є те, що читати їх без збільшувальних лінз не завжди можливо. Тому вони вміщувалися в футляри і до них додавалися спеціальні збільшувальні лінзи.

На закінчення хотілося б, всупереч деяким існуючим думкам, сказати наступне: мініатюрні видання — книги, що являють собою особливий вид друкованої продукції і займають в історії друкарської справи своє законне місце. Створення таких книг вимагає високої майстерності, що межує зі справжнім мистецтвом, що особливо цінується збирачами цих видань — бібліофілами усього світу і викликає почуття подиву і захоплення результатами праці видавців і поліграфістів у численних відвідувачів книжкових виставок.

Чи маєте Ви в своїй бібліотеці мініатюрні книжки? Дивись далі відеоподкаст і ми розповімо, які мініатюрні видання є у нашій бібліотеці.

Використаний матеріал з:

Бадалов, Ашот Львович

Путешествие в мир микрокниг / А. Л. Бадалов. - Москва : Книга, 1991. - 142 с. : ил.

Підготувала: зав. відділом обслуговування Л. І. Кожан

Відеоподкаст “Добірка мініатюрних книг Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди”

<https://www.youtube.com/watch?v=kUo-p1AWH8&edit=vd>

Великі постаті

Цариця математики

Мій девіз: «Dis ce que tu sais, fais ce que tu dois, adviendra que pourra!» Говори, що знаєш; роби, що повинен; та нехай буде, що буде! — Софія Ковалевська

В історії науки знайдеться небагато жіночих імен, які були б відомі всьому світу, про які, хоча б з чуток, знала кожна освічена людина. До числа таких жінок, що користуються світовою популярністю, належить Софія Василівна Ковалевська, видатна представниця математичної науки XIX століття, перша жінка — член-кореспондент Петербурзької академії наук, професор Стокгольмського університету, письменниця і передовий громадський діяч свого часу.

Софія Василівна Ковалевська народилася 3 (15) січня 1850 року в Москві. Софія говорила: *«В семье было трое детей: старшая Анюта, с малолетства заслужившая репутацию прелестного ребенка, брат Феденька и я, замкнутая, нелюдимая Соня»*. Соня була маленька на зріст, худенька, з блискучими, зеленими очима, коротким кучерявим волоссям. Своє дитинство вона провела в Палібіно. Ставлення батьків до дітей було неоднаковим. Соня відчувала недолік уваги з боку найближчих людей. Між сестрами панувала згода і любов.

З математикою, ще не знаючи її, Соня стикнулася рано: курйозна обставина. Коли сім'я переїхала в село, весь будинок їм довелося відремонтувати заново і всі кімнати обклеїти новими шпалерами. На одну дитячу кімнату шпалер не вистачило, вирішили до слушної нагоди покрити стіну просто папером. На це обклеювання пішли листи лекцій М. В. Остроградського про диференціальне і інтегральне числення, придбані батьком ще в молодості. Софія згадувала: *«Листы эти, исписанные странными, непонятными формулами, скоро обратили на себя мое внимание. Я помню, как в детстве проводила целые часы перед этой таинственной стеной, пытаюсь разобрать хоть отдельные фразы и найти тот порядок, в котором листы должны следовать друг за другом»*. Світ математики захопив її сильно і безповоротно. «Як ти можеш вирішувати ці нудні завдання з арифметики?» - Ганна питала Софію. А та відповідала: «А хіба математика може бути нудною?». Від вирішення завдань Софія отримувала справжню насолоду і мріяла, що коли-небудь цього предмету її вчитимуть справжні професори. Так і вишло.

Першим її незвичайні здібності помітив домашній учитель Йосип Гнатович Малевич і розгубився, не знаючи, що йому робити з 10-річною дитиною, яка таємно читає курс алгебри Паризької академії. Зрозуміло, що Малевич розповів про здібності Софії її батькові, який незабаром найняв для 15-річної доньки нового викладача, відомого математика Олександра Миколайовича Страннолюбського. На першому ж уроці диференціального обчислення Страннолюбський здивувався швидкості, з якою дівчинка засвоїла поняття про границю і похідну. У плани Соні входили також вивчення фізіології, анатомії, фізики та хімії.

Першим коханням Софії був письменник Федір Достоевський. Вона була зачарована ним. Він же був закоханий в Ганну, яка відмовила йому у взаємності. Завдяки Достоевському сестри захопилися прогресивними ідеями і вирішили вчитися за кордоном, тому що навчання жінок у

вищих навчальних закладах Росії було заборонено. Отримати закордонний паспорт можна було тільки з дозволу батьків або одружившись. Батько не збирався давати дозволу. Незабаром кандидата на роль «фіктивного чоловіка» було знайдено. Ним виявився Володимир Онуфрійович Ковалевський. Йому було 26 років, Софії - 18. Володимир Ковалевський писав братові: *«Несмотря на свои 18 лет, «воробышек» образована, великолепна, знает все языки, как свой собственный, и занимается до сих пор главным образом математикой. Работает, как муравей, с утра до ночи, и при всём том жива, мила и очень хороша собою»*. Софія незабаром зрозуміла, що вивчати треба тільки математику, і, якщо тепер, в молоді роки, не віддатися виключно улюбленій науці, можна непоправно втратити час!

Софія і Володимир в 1869 році разом з Ганною їдуть за кордон. Спочатку вони вирушили до Відня. Але Софія не знайшла у Відні хороших математиків. Ковалевська вирішила спробувати щастя в Гейдельберзі, який малювався в її мріях обітваною землею студентів. Після всіляких коливань (адже жінки не допускалися до вивчення фізики і математики) комісія професорів університету допустила таки Софію до слухання лекцій з математики та фізики, зробивши виняток. Городяни міста, зустрічали Софію на вулиці, з цікавістю розглядали її і говорили своїм дітям «Єдина вчена жінка!» Професори захоплювалися її здібностями і працьовитістю. Виїхавши за кордон, вона намагалася також допомогти іншим дівчатам отримати спеціальну освіту. У Володимира справи склалися не найкращим чином. Незважаючи на те, що шлюб був фіктивним, Софія вимагала постійної уваги. Гейдельберг її вже не влаштував.

І вона вирішила переїхати до Берліна, стати ученицею у всесвітньо відомого математика Карла Вейерштрасса. Складно уявити, на що 20-річна Софія розраховувала від зустрічі з Карлом Вейерштрассом. Ймовірно, на диво. Адже вчений принципово не брав в учні жінок, але був на її щастя джентльменом. Бажаючи позбутися від докучливої відвідувачки, професор Вейерштрасс запропонував їй для перевірки знань кілька завдань з гіперболічних функцій з розряду тих, які він давав самим успішним студентам математичного факультету, і попросив її зайти наступного тижня. Насправді, Вейерштрасс встиг забути про цей візит, але, коли рівно через тиждень вона знову з'явилася в його кабінеті і повідомила, що завдання вирішені, він ще довго не міг прийти до тями від подиву. Миловидна дівчина знайшла свої оригінальні рішення найважчих завдань. Найвідоміший в той час математик Карл Вейерштрасс клопотав перед академічною радою про допущення пані Ковалевської до математичних лекцій в університеті. Але «висока рада» не дала згоди. Довелося обмежитися приватними заняттями у відомого вченого. Роки життя в Німеччині були часом напруженої, часом виснажливої праці, результатом, якої стала дисертація, її перша робота під керівництвом професора Вейерштрасса під назвою «До теорії диференціальних рівнянь в частинних похідних». Робота Ковалевської викликала захоплення вчених. У ній була розвинена більш рання робота знаменитого О. Коші і стала називатися «теоремою Коші-Ковалевської». Вона увійшла в усі основні курси аналізу. Недовгі роки учнівства Ковалевської скінчилися.

Володимира в той період вона майже не бачила. Софія раптом явно відчувала свою самотність і тугу за Батьківщиною. У неї була думка кинути математику. Чоловік би радів, але це б розбило серце Карлу Вейерштрассу, адже завдяки йому Софія стала доктором філософії з математики. Однак

Карл Вейерштрасс

«Я чувствую, что предназначена служить истине — науке и прокладывать новый путь женщинам, потому что это значит — служить справедливости», — Софія Ковалевська

Великі постаті

Цариця математики

робота на знос коштувала їй здоров'я. Вона думала: «Треба повертатися додому, відновити свої сили». Приїхавши в Петербург, Софія виявила бажання викладати в університеті, їй же в цьому відмовили. Софії запропонували місце вчительки в початкових класах жіночої гімназії, вона відповіла: «На жаль, я не дуже тверда в таблиці множення», і поїхала в родовий маєток, в Палібіно. Після її приїзду раптово помер батько, Софія була вражена. Ця смерть змусила її по-іншому поглянути на відносини з чоловіком, вона відчула себе маленькою і незахищеною жінкою. І коли Володимир повернувся в Росію, їхній шлюб перестав бути фіктивним. Вона наказала собі не думати про математику, стати справжньою дружиною: наївною, безтурботною, ходити в театр, добре одягатися, народити дитину і найголовніше: не відповідати на листи Карла Вейерштрасса. Здається, тоді це їй вдалося. Сама С. Ковалевська писала, що не могла все життя вирішити «До чого у неї було більше схильності: до математики чи до літератури».

*Пришлось ли раз вам безучастно,
Бесцельно среди толпы гулять.
И вдруг какой-то песни страстной
Случайно звуки услышать?
На вас нежданною волною
Пахнула память прежних лет
И что-то милое, родное
В душе откликнулось в ответ.*

Софія Василівна поринула в богемне життя, яке вимагало чималих витрат. І тоді вона запропонувала чоловікові зайнятися комерцією. Це була помилка, яка стане головною на шляху до трагедії. Восени 1878 року в родині Ковалевських народилася донька. Софія Василівна була неспокійною і турботливою матір'ю, сповненої страху, як би не була завдана шкода дитині. Однак Володимир виявився поганим комерсантом, і незабаром все майно перейшло кредиторам. Відносини погіршилися. Софія залишила доньку на піклування подруги і поїхала до Берліна, Володимир - до брата в Одесу. Ніщо їх більше не пов'язувало.

Ковалевська знову повернулася до науки: *«Мой долг – служить науке»*, - казала вона собі. Друзі запропонували їй читати лекції в Стокгольмському університеті, проте Софія була змучена морально і фізично та панічно боялася виступати публічно. І замість того, щоб відправитися в Швецію, поїхала до Парижа. Їй хотілося розвільнитися, відволіктися від переживань. Софія поринула у світське життя, на мить їй здалося, що вона знайшла вірний засіб від меланхолії, але, на жаль, це була помилка. Вона зрозуміла це надто пізно, коли з Росії прийшла страшна звістка: Володимир став банкрутом і покінчив життя самогубством. Вона звинувачувала себе, хотіла померти. Після 5 днів голодування втратила свідомість, прийшовши до тями, почала писати викладки і дала згоду читати лекції в Стокгольмському університеті. А ще через місяць, забравши з Росії доньку, переїхала до Швеції, їй було 33 роки.

У 1886 році повернулася в Париж. Вона стала професором, жила разом з донькою, життя налагоджувалося. Але раптом смертельно захворіла сестра, найрідніша і найближча людина, ниточка, яка пов'язувала її з Батьківщиною. Після смерті Ганни у Софії не залишилося жодної близької людини, крім доньки. Тоді вона навіть не підозрювала, що через рік доля їй пошле зустріч, яку вона чекала все своє життя. За іронією долі він носив таке ж прізвище, видатний юрист і соціолог Максим Ковалевський. Дружба двох вчених незабаром перейшла в щось, що нагадувало кохання. Зустріч з ним допомогла їй знайти душевний комфорт. Максим Ковалевський був свідком її тріумфу. Він зробив їй офіційну пропозицію. Сер-

цем вона бажала бути з коханим, а розумом вона боялася, що їй доведеться знову вибирати між математикою і сім'єю. Тоді Софія не дала Максиму ніякої відповіді. Вона стала заносити на папір, що було пережито нею за цей час. Мемуари «Спогади дитинства» були визнані кращими творами Ковалевської. Однак і література не допомогла їй прийняти важливе рішення.

Нарешті закінчилися дослідження найважчої задачі, яку не змогли вирішити навіть Ейлер і Лагранж «Обертання твердого тіла навколо нерухомої точки». Робота була відправлена на конкурс в Паризьку академію і виграла престижну премію Бордена. Ковалевська стала в один ряд з першими математиками в світі. За цю ж роботу через рік вона отримала премію вже від Шведської академії наук. Крім того Софію Василівну визнали в Росії, вручивши їй звання члена-кореспондента і запрошення в Петербурзьку академію наук. Але коли вона побажала, як член-кореспондент, бути присутньою на засіданні Академії, їй відповіли, що перебування жінок на таких засіданнях не в «звичаях Академії!» Більшої образи не могли нанести їй в Росії. Вона знову повернулася в Стокгольм, розбита, пригнічена.

1891 рік Софія та Максим зустріли разом в Генуї. Коли Софія поверталася до Стокгольму, через різку зміну клімату застудилася, лікар поставив діагноз — запалення легенів. Друзі чергували цілодобово біля її ліжка. В одну з ночей, коли вона міцно заснула, всі вирішили, що вона видужує. Але тієї ж ночі Софія Василівна померла від паралічу серця. Їй був 41 рік.

Єдиним росіянином, присутнім на її похороні, був Максим Ковалевський. Софія Ковалевська похована в Стокгольмі на кладовищі «Norra begravningsplatsen».

До тижня математики, 29 березня, Наукова бібліотека підготувала доповідь та мультимедійну презентацію про дивовижну жінку — Софію Василівну Ковалевську для студентів фізико-математичного факультету. Наприкінці заходу бібліотека на згадку про зустріч слухачам подарувала буклети «Софія Василівна Ковалевська — цариця математики».

Використані джерела:

1. lms2015.blogspot.com/
2. <http://tsikave.ostrov.in.ua/publication/code-4A4FEA4581D7F/list-162A7204727> (більше інформації <http://lib.hnpu.edu.ua/>)

Підготувала: бібліограф 1 кат. С. С. Мажара

Студенти 4 курсу фізико-математичного факультету

Книги — мудрість століть

Читаючі та книжкові пам'ятники у світі (23 квітня — Всесвітній день книги та авторського права)

Історія пам'ятників книзі велика і різноманітна. Ці кам'яні статуї виникли в залежності від того, яка фантазія скульпторів, які в них виникали асоціації й образи. Цих шедеврів у світі існує безліч, і фантазія в людства невичерпна.

Книга заслуговує на таку честь, вона просвіщає, вчить, виховує, дає можливість поринути у світ вічного та прекрасного.

Чемпіонкою за кількістю міських "читаючих" скульптур можна назвати Іспанію. Поряд з всесвітньо відомими історичними пам'ятниками, серед них і люди з книгами. Іспанський юнак знявши черевики, заглибився в читання (1). А ось, сидячи прямо на асфальті по самі вуха занурилась в читання молода іспанка (2). Здається, що їй немає ніякої справи до центру міста Вальядолід.

Для багатьох авторів, що працюють в жанрі скульптури, книга й людина, яка читає, асоціюється з студентством. Буквально в трьох метрах від входу до Гомельського державного університету з'явилась кам'яна дівка (3). Читає, їсть яблуко і стріляє очима перехожим. Зовсім, як в житті.

На території університету «КРОК» в Києві, розташована скульптура в камені (4). Київські студенти схоже виконують домашнє завдання. Хоча хлопець так дивиться на дівчину. Здається, навчальний процес у цей момент хвилює його менш за все.

Веселий пам'ятник вундеркінду в Кореї (5) як би натякає книголюбам і студентам не перестаратися в досягненні наук і читанні, а то вони можуть перетворитися у великого "ботаніка". Хоча... це не так вже й погано?

Є серед "читаючих" скульптур, що читають значно зворушливі й романтичні. Один із вдалих прикладів такої творчості — пам'ятник парі (6), що читає в місті Ноябрське (Росія). Можна тільки уявити, скільки побачень було призначено в цьому місці.

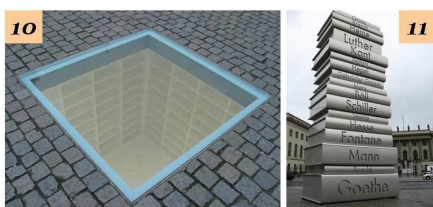

В Петербурзі, недалеко від набережної Фонтанки в Ізмайлівському саду, на лавочці сидить ангел (7): в одній руці він тримає книгу, а в іншій розкрити парасольку. Таким чином, відомий льяльковий майстер Роман Шустров створив зворушливий образ старого петербуржця — дивовижний символ цього міста.

Кому вже точно пощастило, так це діткам і літературним героям. Так, в Зеленогорську, біля входу в міську бібліотеку сидить і всім своїм виглядом демонструє, що він читач цієї бібліотеки, казковий мураха (8). А в Бремені, прямо на міській площі, захоплено читають знамениті бременські музиканти (9).

Книга несе стільки змістів, що пам'ятники їй творити, напевно, просто. Є пам'ятники, присвячені подіям, на які книга тільки натякає. Таким є пам'ятник «Потоплена бібліотека» в Берліні на Бабельплаці (10). Прямо посередині площі колодязь, який входить глибоко під землю. Якщо заглянути в нього — видно білу кімнату, в ній нічого нема, крім книжкових полиць. Пустих книжкових полиць... Так німці вирішили нагадати людству про події травня тридцять третього.

На противагу «Потопленій бібліотеці» є інший пам'ятник: 20-метрова скульптура вагою 35 тонн упорядкована з 17 книг великих німецьких авторів (11). Німеччина дала світові відомих філософів і письменників. На палітурках легко читаються їх прізвища.

І зовсім вже дивовижні пам'ятники — це фонтани у вигляді книг, в яких вода символізує потік знань.

Серед місцевого населення питний фонтанчик в Інсбурзі чомусь отримав назву «Кошмар бібліотекаря» (12). Правда, що кошмарного в даній скульптурній композиції — невідомо. Але фонтанчик доволі милий.

Найдивовижніший фонтан, присвячений книзі, знаходиться в місті Будапешт. Він має назву «Відкрита книга» (13). Кожну секунду з палітурки вгору піднімаються цівки води, створюючи ілюзію начебто невидимий чарівник гортає прозорі сторінки. Він радує жителів і гостей столиці Угорщини.

Оригінальний пам'ятник, присвячений книзі й читачу, стоїть в дворі дитячої бібліотеки в столиці Вірменії — Єревані. Скульптура висотою близько 2,5 метрів складається з книг і світильників (14). Будь-хто може сісти на скульптуру, ставши читачем. Знаходячись в цьому «Кріслі» з книг, ви самі стаєте героєм пам'ятника, навіть можете почитати величезну книгу, освітлену символічною лампою.

Книга супроводжує людство на протязі всієї його історії. І, напевно, в майбутньому на вулицях наших міст будуть з'являтися нові пам'ятники читанню, електронні рідери, або планшети, тощо... Адже від цього цінність самої ідеї не змінюється. Читайте і буде Вам пам'ятник.

Використані джерела:

http://booknazy.blogspot.ru/2015/08/blog-post_9.html

Підготувала: бібліотекар Г. В. Суслик

Відеоподкаст "Мандруємо світом: читаючі та книжкові пам'ятники"

<https://www.youtube.com/watch?v=sdJJY1eqsJM&edit=vd>

День ПЕРЕМОГИ!

Святое поколение

Святое поколение! Как мало Вас уже осталось. Как Вас на долгие сохранить, чем приумножить Вашу старость, чтоб долгие вы могли прожить.

За Ваше мужество в бою...

За Вашу боль...

За Ваши раны...

За жизнь счастливую мою –
Земной поклон Вам, ВЕТЕРАНЫ!

Если за каждого погибшего во Второй Мировой войне объявить минуту молчания, мир молчал бы 50 лет.

Поэтому...

Помните! Через века, через года, – помните!

О тех, кто уже не придет никогда, – помните!

Не плачьте! В горле сдержите стоны, горькие стоны.

Памяти павших будьте достойны!

Вечно достойны!...

Убейте войну, прокляните войну, люди земли!

Мечту пронесите через года и жизнью наполните!...

Но о тех, кто уже не придет никогда, – заклиная,

– помните!

Отрывок из поэмы «Реквием» Роберта Рождественского

Війна в цифрах

У Другій Світовій війні брали участь 62 держави світу, понад 80% населення.

Проти Німеччини протрималися:

Данія – 6 годин
Голландія – 5 днів
Югославія – 11 днів
Бельгія – 18 днів
Греція – 24 доби
Польща – 27 днів
Франція – 1 місяць, 12 днів
Норвегія – 2 місяці, 1 день
СРСР – 4 роки, в результаті – Німеччина капітулювала!

Кращий з кращих.

Іван Микитович Кожедуб – радянський льотчик-ас німецько-радянської війни, найрезультативніший льотчик-винищувач в авіації союзників за весь час Другої світової війни. Рід військ – винищувальна авіація, звання – майор (з 1985 року – маршал авіації), досягнення – 64 повітряні перемоги, нагороди – тричі Герой Радянського Союзу, 19 орденів, 18 медалей.

Жіноче обличчя війни.

Пам'ятник Івану Кожедубу, м. Київ.

Жінки вписали в літопис війни чимало славних сторінок.

За підрахунками істориків, у роки Великої світової війни понад 2 мільйони жінок брали участь у війні, 800 тисяч з яких перебували безпосередньо на фронті. За заслуги в боротьбі з нацистськими загарбниками в роки Великої світової війни понад 150 тис. жінок були нагороджені бойовими орденами й медалями.

Одна з жінок, що дійшла до Берліна, на стіні рейхстагу написала: «Я, Софія Кунцевич, прийшла в Берлін, щоб убити війну».

Діти війни.

Під час війни в Червоної армії служило понад 3 500 фронтовиків молодше 16 років. Їх називали «синами полку», хоча були і дочки. Війна в сотні разів страшніша, якщо бачити її дитячими очима.

За офіційною статистикою під час Другої Світової війни собаки витягли з поля бою близько 700 тис. поранених; знайшли

Пам'ятник «Військовий інструктор з собакою».

4 млн. мін і фугасів; брали участь в розмінуванні 300 великих міст; в бойовій обстановці доставили 200 тис. документів; проклали 8 тис. км телефонного дроту; знищили 300 ворожих танків. А було їх на війні близько 60 000!

Втрати:

Всього за роки Другої світової війни країни-учасниці втратили 60 млн. чоловік.

Втрати України – 3-4 млн. військових, 5 млн. цивільних, зруйновано та знищено – 700 міст та 28 тис. сіл. Голокост: 1,5 млн. євреїв загинули в окупованій Україні, 2 млн. – вивезені на примусові роботи до Третього Райху, 33 771 євреїв були розстріляні у Бабиному Яру 29-30 вересня 1941 року.

За всю війну Німеччина і її союзники втратили 9 720 000 чоловік. З них: на радянському фронті проти однієї країни – 8 649 200 осіб. = 90%; на всіх інших фронтах проти 50 країн посилення – 1 070 800 осіб. – 10%.

Але сьогодні, мабуть ніхто не може достеменно стверджувати, які насправді були втрати під час війни!

Використані джерела:

- http://ordzhonikidze-cbs.edukit.dp.ua/scenariizhinki_ukraini_v_druyij_svitovij_vijni/
- http://www.rusnauka.com/41_PWSN_2014/Istoria/2_184129.doc.htm

Підготувала: бібліограф 1 кат. С. С. Мажара

Пам'ятник «Люди перемоги», м. Київ. Це перший в Україні монумент, присвячений саме ветеранам Другої світової війни.

Фотоподії

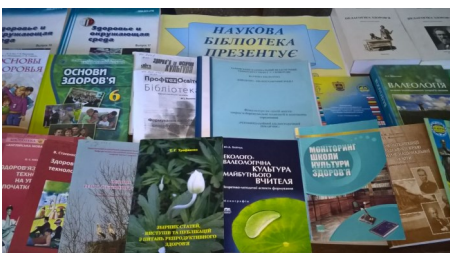

Наукова бібліотека університету приєдналася до заходів фізико-математичного ф-ту та ф-ту іноземної філології, присвячених педагогу-новатору Антону Семеновичу Макаренку.

Чистота - запорука успіху

25 березня колектив бібліотеки взяв активну участь у загальноміському суботнику.

5 квітня 2017 року Наукова бібліотека долучилась до загальноуніверситетської валеологічної акції "Здоров'я молоді — здоров'я нації", присвячений Міжнародному дню здоров'я.

Бібліотекарі: В. О. Новіченко,
А. А. Кроль

GREEN FEST 2017 (Хай росте дерево)

Творчий майданчик для дітей

Концертна програма за участю українських гуртів

Участь у масштабному міському заході з висадкою більше 1 500 дерев

Виготовлення шпаківень

Бібліотекарі: І. Терещенко з сином,
Г. Суслик та В. Соколовська з сином.

Прогулянка з колегами або друзями у весняному парку — це завжди приємні відчуття. А щоб весняний настрій залишився якнайдовше, можна зробити щось корисне, наприклад, посадити дерево...

Зав. відділом І. Л. Терещенко

"Невичерпний скарб"

Засновник — колектив Наукової бібліотеки ХНПУ імені Г. С. Сковороди.
Електронний бюлетень виходить один раз у квартал. Видається укр. і рос. мовами.
Адреса редакції: м. Харків, вул. Валентинівська, 2, корп. Б., кімн. 205. Тел. (0572)68—11—72
E-mail редакції: skarbk.library@gmail.com
Головний редактор: Турко Іван Федорович.
Редактори: Коробкіна О. Г., Кожан Л. І.
Дизайн, верстка: Мажара С. С.